

добыва съ живы думы, за това не трѣбува много казване: всякъй на и най-простый чловѣкъ ся е научилъ отъ пѣ-стары-ты си и отъ другы около себе; безъ тѣхъ наукъ ные не быхмы умѣли ни да говоримъ, ни да правимъ нѣчто.

А кому-то ся иска да става отъ день на день пѣ-умень и да крачи напрѣдъ въ работы-ты си, нему не приличя на и не стига да работи и врѣши само така и толкова, както и колко-то веднажъ е научилъ отъ пѣ-стары и пѣ-умны хора; зачто-то и врѣмя-то и свѣтъ-тъ не стои, а все врѣви напрѣдъ. Кой-то ся благодари на това, что е веднажъ научилъ, той много назадъ остая отъ другы-ты. Искан ли чловѣкъ да му подобрѣва отъ день на день повече и да му врѣви напрѣдъ та съ труда си да става все пѣ-полезенъ на чловѣческо-то общество, той трѣбува да промышляваза напрѣдъ, ако ще бы да е и отъ най-просто съсловіе, работникъ, ратай или занаятчія. А какъ мыслишь, по что нѣкои си отъ долнѣхъ рѣжкѣ хора сѣ ся подвигнѣли до толкова, что-то съ измыслин-ты си ся прочюли по цѣль свѣтъ? Тіи ся призирали и слѣдили что врѣшять другы хора, вглядвали ся въ всичко, отъ кое-то имало за тѣхъ облагѣ, съ еднѣхъ думѣхъ учили ся; умъ-тъ имъ ся быстрилъ, познанія-та имъ ся ширили, та едно съ помненіе, друго съ мысленіе, друго пакъ съ съгледваніе какъ правять другы хора, постигнѣли да правять и оправять това, что-то измыслили другы, на и сами по нѣчто измѣдрили. Изъ тоя пѣтъ врѣвляли и отишли напрѣдъ всичкы работы и занаяти, а чясто така подвигали врѣхъ и просты фамиліи, кой-то ся учили и бѣлѣжили та станѣли пѣ-разумны. И отъ просто колѣно хора Господъ е надарилъ съ умъ, та и тыи могѣтъ въ сго-